

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudkyň JUDr. Petry Kamínkové a Mgr. Ivety Postulkové ve věci

žalobkyně: **KAM NA PARDUBICKU s. r. o.**, IČO 62027361
sídlem Ráby č. p. 38, 533 52 Ráby
zastoupená advokátem Mgr. et Mgr. Michalem Bouškou
sídlem Teplého 2786, 530 02 Pardubice

proti
žalovanému: **Ministerstvo průmyslu a obchodu**
sídlem Na Františku 32, 110 15 Praha 1
zastoupený advokátem JUDr. Tomášem Hlaváčkem
sídlem Kořenského 1107/15, 150 00 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 3. 2024, č. j. MPO 27696/2024

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva průmyslu a obchodu ze dne 12. 3. 2024, č. j. MPO 27696/2024, se ruší a věc se žalovanému vrací k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 13 200 Kč, které je povinen nahradit žalobkyni ve lhůtě 30 dnů k rukám jejího právního zástupce.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. L.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobkyně podala dne 2. 11. 2020 k Ministerstvu průmyslu a obchodu, coby poskytovateli dotace, žádost o dotaci vedenou pod registračním číslem 2022000063 a spisovou značkou MPO 617063/2020 (dále jen „žádost“). Učinila tak v reakci na Výzvu č. 2 (dále jen „výzva“) k Programu podpory podnikatelských subjektů v oblasti kultury postižených celosvětovým COVID 19 způsobeného virem SARS-CoV-2 „COVID – KULTURA“ (dále jen „program“) vyhlášenou poskytovatelem dotace dne 15. 10. 2020.
2. Kontinuální činnost v oblasti kultury žalobkyně označila názvem: *„Království perníku a Muzeum perníku v Perníkové chaloupce (od roku 2004)“*.
3. K tomu připojila následující stručný popis kontinuální činnosti: *„Organizování zážitkového programu (divadelního happeningu), ve kterém si každý účastník zvolí divadelní roli (například žebrák, Jeníček nebo Mařenka, kantor, kupec, řemeslník, hrabě s družinou,...) a do kterého se může zapojit dle svých schopností a možností. Zatímco pro malé „Jeníčky a Mařenky“ je připraveno neobvyklé prožití pohádky „O perníkové chaloupce“, dospělé v těchto rolích zaujme historie a předvedení řemesla v Perníkářské dílně Ježibaby, a také velká výstava mistrovských perníků“*.
4. Ministerstvo průmyslu a obchodu rozhodnutím ze dne 28. ledna 2021, č. j. MPO 100727/2021, podanou žádost zamítlo (dále jen „první rozhodnutí“).
5. Proti uvedenému rozhodnutí se žalobkyně bránila žalobou, o které rozhodl Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 17. 5. 2023, č. j. 8 A 37/2021-44. Městský soud prvního stupně rozhodnutí žalovaného zrušil pro nepřezkoumatelnost a uvedl, že v odůvodnění zcela absentuje jakýkoliv popis geneze celého případu, vypořádání se s tvrzeními žalobkyně, jakož i důvody, které vedly správní orgán k vydání napadeného rozhodnutí, včetně odkazu na příslušné právní předpisy. Zároveň věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení.
6. Žalovaný proto znovu rozhodl rozhodnutím ze dne 12. 3. 2024, č. j. MPO 27696/2024 (dále jen „napadené rozhodnutí“) vydaným dle § 14m zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla), (dále jen „zákon o rozpočtových pravidlech“), a příslušných ustanovení zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Napadeným rozhodnutím žalovaný žádost žalobkyně opět zamítl a to s následujícím odůvodněním:

„Žádosti není možné vyhovět, protože nesplňuje podmínky dle odstavce č. 4 a následující odstavce Výzvy č. 2 k Programu podpory podnikatelských subjektů v oblasti kultury postižených celosvětovým COVID 19 způsobeného virem SARS-CoV-2 „COVID – KULTURA“, který stanovuje oblast, která bude podpořena, tj. kontinuální činnost v oblasti kultury, vč. výčtu uznatelných výdajů, které jsou navázány na daná živá vystoupení pro publikum. Kontinuální činností v kultuře se rozumí provoz divadel, hudebních klubů, uměleckomanažerských agentur, kulturních center a jiných obdobných zařízení zaměřených na soustavnou činnost v rámci poskytování či zprostředkování kulturních služeb veřejnosti. Jednotlivé kulturní akce by dále měly mít profesionální charakter, tzn., že na nich vystupují či se jich účastní profesionální umělci, kteří se živí daným uměním.

Podmínky pro všechny žadatele pak byly stanoveny v souladu se zákonem uváděným postupem tak, že výslovně v textu výzvy k předmětnému programu je pro splnění

podmínek výzvy potřebné doložit, že se jedná (v posuzovaném případě) o žádost na tzv. kontinuální činnost v kultuře.

Žadatel podal žádost o dotaci na kontinuální činnost a uvedl, že se jedná o aktivity muzea perníku. Dle uvedeného popisu nenaplňují aktivity žadatele činnosti tzv. Performing arts, ke kterým byl Program podpory určen, a činnost žadatele byla posouzena jako zážitkové akce, animace – cílevědomé oživení nehmotného kulturního dědictví v podobě komunitního happeningu využívající principy divadla. Akce mají především vzdělávací charakter a vztahují se k tradicím a svátkům. Akce nemají charakter kulturních akcí, tak jak jsou definovány Programem podpory: „Kulturní akcí se rozumí realizace kulturní služby veřejnosti za účelem sledování živého uměleckého výkonu.“ Žadatel dle názoru žalovaného pořádá aktivity v rámci muzea a mají charakter muzejních aktivit, a tak žadatel nemohl být oprávněn žádat podporu na tzv. kontinuální činnost podle podmínek Programu podpory.

Činnosti, na které požaduje žadatel dotaci nemají charakter kontinuální činnosti v organizování či zajišťování profesionálních akcí z oblasti Performing Arts tak, jak je stanoveno ve výzvě. Žádost je podána na podporu kontinuální činnosti, přesto že ve Výzvě v odstavci 4 je napsáno, že galerie a muzea mohou žádat pouze na organizaci a pořádání jednorázových kulturních akcí.

Zároveň pořádané akce svým charakterem připomínají spíše zážitkové akce. Jde zde cílevědomé oživení nehmotného kulturního dědictví v podobě komunitního happeningu využívající principy divadla. Akce mají především vzdělávací charakter a vztahují se k tradicím a svátkům. Akce nemají charakter kulturních akcí, tak jak jsou definovány Programem: „Kulturní akcí se rozumí realizace kulturní služby veřejnosti za účelem sledování živého uměleckého výkonu“. Žadatel pořádá aktivity v rámci muzea a mají charakter doprovodných muzejních aktivit, dle tohoto stanoviska žadatel není oprávněn žádat kontinuální činnost v kultuře podle podmínek programu Covid – Kultura.“

7. Proti napadenému rozhodnutí brojí žalobkyně podanou žalobou.

Žaloba

8. Žalobkyně se žalobou domáhá zrušení napadeného rozhodnutí. Namítá, že napadené rozhodnutí je nedostatečně odůvodněné, nesrozumitelné a nejednoznačné a hrubě zkreslující. Žalovaný dle žalobkyně nezjistil její skutečnou činnost. Žalobkyně má dále za to, že v praxi žalovaného vznikají nedůvodné rozdíly. Žalobkyně poukazuje také na nesprávnost procesního postupu žalovaného.
9. Žalobkyně předně tvrdí, že napadené rozhodnutí trpí stejnou vadou jako první rozhodnutí, které bylo městským soudem zrušeno. Opticky sice došlo k rozšíření obsahu odůvodnění; žalovaný však pouze parafrázoval nebo duplikoval jiné části odůvodnění či výzvy. Podle žalobkyně žalovaný neposoudil pravou povahu její činnosti, když ji posoudil jako činnost muzejní. K tomu žalobkyně připojila jako přílohu žaloby *Informace z Centrální evidence sbírek muzejní povahy Ministerstva kultury*, podle které není žalobkyně jako muzeum evidovaná. Dále připojila jako přílohu *Výpis z rejstříku ochranných známek* na demonstraci toho, že Muzeum perníku je ochranná známka registrovaná pro služby s muzejnictvím nesouvisející – jedná se tedy pouze o fantazijní název.

10. Žalobkyně dále poukazuje na skutečnost, že žalovaný nevymezuje obsah pojmu *performing arts* a nevysvětluje, proč činnost žalobkyně nenaplnuje vymezený pojem *kulturní akce*. Žalobkyně uvádí, že podala žádost jako producent zážitkového programu, který zahrnuje celý areál Království perníku. Zážitkový program je realizován podle divadelního scénáře a účinkují v něm herci ve stanovených rolích. Návštěvníci se mohou zapojit dle svých uměleckých možností a schopností.
11. Napadené rozhodnutí je dle žalobkyně nepřezkoumatelné.
12. Žalobkyně dále argumentuje, že z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 10. 2018, č. j. 2 Afs 161/20218-40, vyplývá, že skutečnost, že na dotaci není právní nárok, neznamená, že praxe poskytovatelů dotace může být diskriminační, excesivní nebo svévolná. Je nutné zohlednit konkrétní okolnosti daného případu a ve skutkově shodných nebo podobných případech nemají vznikat nedůvodné rozdíly.
13. Podle žalobkyně žalovaný poskytl dotaci panu A. V., IČO 62059416, který dlouhodobě spolupracuje s žalobkyní. Dotaci pan V. podle žalobkyně získal na totožné akce, které zajišťuje žalobkyně producentsky. K tomu žalobkyně připojila do přílohy žaloby kopii jeho žádosti a rozhodnutí o poskytnutí dotace. Zároveň žalobkyně poukazuje na to, že dotaci získala společnost PEKLOČERTOVINA s. r. o. Ta podle žalobkyně poskytuje návštěvníkům zážitkový program obdobným způsobem.
14. Žalobkyně namítá také nesprávný procesní postup žalovaného. K tomu uvádí, že z procesní opatrnosti reaguje na tvrzení žalovaného, že je „*pro splnění podmínek výzvy potřebné doložit, že se jedná (v posuzovaném případě) o žádost na tzv. kontinuální činnost v kultuře*“. Žalobkyně se domnívá, že doložila vše, co požadovala výzva. Pokud tomu tak nebylo, měl žalovaný postupovat podle § 14j odst. 4 písm. c) zákona o rozpočtových pravidlech a řízení zastavit z důvodu, že trpí vadami. Pokud by tak učinil, tak by se mohla žalobkyně bránit odvoláním podle § 76 odst. 5 správního řádu. Ještě předtím by však žalovaný měl vyzvat žalobkyni k odstranění vad, neboť výzva takový postup výslovně předpokládá. Žalobkyně dále namítá, že žalovaný porušil § 36 odst. 3 správního řádu, jelikož nedostala možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí.

Vyjádření žalovaného

15. Podle žalovaného napadené rozhodnutí splňuje požadavky definované městským soudem v rozsudku č. j. 8 A 37/2021-44, který zrušil první rozhodnutí žalovaného.
16. Žalovaný ve vyjádření uvádí, že v rámci hodnocení žádosti dospěl k závěru, že žalobkyni v žádosti popsaná kontinuální činnost nespadá pod definici kontinuální činnosti v kultuře výzvě
ve
uvedené, a to z toho důvodu, že činnost byla posouzena jako „*zážitková akce, animace - cílevědomé oživení nehmotného kulturního dědictví v podobě komunitního happeningu využívající principy divadla*“. Dále žalovaný uvedl, že akce mají především vzdělávací charakter a vztahují se k tradicím a svátkům, a nemají charakter kulturních akcí. Taková činnost má dle žalovaného odlišný charakter od kontinuální činnosti v kultuře, která měla být na základě výzvy podpořena.
17. Žalovaný tvrdí, že na základě jasně stanovených kritérií ve výzvě vyhodnotil, že činnost popsaná v žádosti se svým charakterem vymyká činnosti *performing arts*, což je v oblasti kultury běžně používaný a zavedený pojem. Ten podle žalovaného zahrnuje umělecké obory, které

Shodu s prvopisem potvrzuje K. L.

jsou předváděny živě před publikem, kdy mezi hlavní druhy *performing arts* (nebo také scénického umění) patří divadlo, tanec, hudební vystoupení, cirkusové umění, pantomima apod. Žalovaný tvrdí, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí vymezil důvod, proč činnost žalobkyně právě za tento typ umění nepovažuje, a to z toho důvodu, že jde o zážitkovou akci, animaci - cílené oživení nehmotného kulturního dědictví v podobě komunitního happeningu využívající principy divadla. Žalovaný uvádí, že při hodnocení činnosti žalobkyně vycházel ze samotného popisu činnosti v žádosti a z veřejně dostupných zdrojů jako jsou webové stránky žalobkyně.

18. Žalovaný dále poukazuje na skutečnost, že na poskytnutí dotace není podle § 14 odst. 1 zákona o rozpočtových pravidlech právní nárok.
19. Ohledně namítaných nedůvodných rozdílů v praxi žalovaný argumentuje, že u žadatele pana A. V. (pozn. soudu: žalovaný nesprávně uvádí jméno A. V., uvádí však shodné IČO jako žalobkyně, které patří osobě jménem A. V.) se jedná o skutkově zcela odlišný případ, neboť ten žádal o poskytnutí dotace jakožto osoba samostatně výdělečně činná v oblasti kultury, tak jak ji definuje žalovaný v bodě 4 písm. b) výzvy. Pro něj tak platí jiná kritéria než pro žalobkyni.
20. K namítaným procesním pochybením žalovaný uvádí, že k zastavení řízení o poskytnutí dotace lze přistoupit pouze v případech, kdy žádost o dotaci nelze meritorně projednat, a to například z důvodu jejího opožděného podání, či pokud je žádost v rozporu s věcným změřením výzvy, nebo neodpovídá-li žadatel okruhu oprávněných žadatelů. Žalovaný v posuzovaném případě přistoupil k věcnému posouzení oprávněnosti žádosti žalobkyně, neboť až po vyhodnocení charakteru její činnosti mohl dospět k názoru, zda lze na uvedenou kontinuální činnost v kultuře udělit podporu, či zda kritéria stanovená ve výzvě nesplňuje. Stejně tak nelze přistoupit na argumentaci žalobkyně, že měla být vyzvána k odstranění vad žádosti. Žádost totiž nebyla zatížena žádnými vadami, ať už odstranitelnými či neodstranitelnými. Ohledně nemožnosti vyjádřit se k podkladům žalovaný uvádí, že vydal své rozhodnutí na základě žádosti žalobkyně o poskytnutí dotace, tudíž jediný podklad, ze kterého vycházel, byl vytvořen žalobkyní samotnou. Vyjádření se k podkladům rozhodnutí by tak v předmětném případě postrádalo jakýkoliv smysl, neboť by se žalobkyně vyjadřovala k něčemu, co sama podrobně zná.

Replika žalobkyně

21. Žalobkyně ve své replice ohledně vymezení pojmu *performing arts* uvádí, že dotační podmínky musí být vymezeny jednoznačným, určitým a srozumitelným způsobem a že rozhodnutí správního orgánu musí být řádně odůvodněno. Poukazuje na to, že vadu napadeného rozhodnutí nelze zhojit tím, že žalovaný vyloží obsah neurčitého pojmu až ve svém vyjádření v rámci soudního řízení, nadto lze podotknout, že uvedený výklad je účelově zužující. K tomu připojuje hypertextové odkazy na webové stránky UNESCO a Wikipedie.
22. Žalobkyně dále v replice uvádí, že si je vědoma toho, že na dotaci není právní nárok. Uvedené však podle žalobkyně neznamena svévoli v rozhodovací činnosti žalovaného, resp. uvedené podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 9 Ads 83/2014-49, nevylučuje právo žalobkyně na řádnost procesu rozhodování o udělení dotace.
23. K nedůvodným rozdílům v rozhodovací praxi žalovaného žalobkyně uvádí, že pro pana A. V. platí shodně podmínka podle bodu 4 na straně 4 výzvy, že se „jedná se o subjekty organizující, zprostředkovávající či zabezpečující jednotlivé kulturní akce či provozující

Shodu s prvopisem potvrzuje K. L.

kontinuální činnost v kultuře“. Žalovaný však v napadeném rozhodnutí argumentuje tím, že „akce nemají charakter kulturních akcí, tak jak jsou definovány Programem podpory“. Podle žalobkyně je naprosto irrelevantní, že pan A. V. žádal o dotaci jako osoba samostatně výdělečně činná, neboť ty podmínky, o nichž žalovaný v případě žalobkyně tvrdí, že nebyly splněny, byly určující i v případě pana A. V., jemuž byla dotace poskytnuta.

24. Žalobkyně poukazuje také na to, že není pravdou, že jediný podklad, ze kterého žalovaný vycházel, byl vytvořen žalobkyní samotnou. Přímo ve svém vyjádření totiž žalovaný připouští, že vycházel i z obsahu veřejně dostupných zdrojů, jako jsou webové stránky žalobkyně. Tyto podklady měly být podle žalobkyně součástí správního spisu. Závěrem žalobkyně tvrdí, že smyslem ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu je také to, aby měl účastník řízení možnost seznat, že správní orgán shromáždil veškeré podklady, na základě kterých již hodlá rozhodnutí vydat. Tento závěr žalobkyně opírá o rozhodnutí KS v Ústí nad Labem ze dne 22. 3. 2011, č. j. 59 A 87/2010-43.

Posouzení žaloby soudem

25. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální požadavky na ni kladené. S ohledem na to, že podle § 14q odst. 2 zákona o rozpočtových pravidlech není odvolání proti rozhodnutí poskytovatele dotace přípustné, soud považuje za splněnou i podmínku vyčerpání řádných opravných prostředků. Soud vycházel při přezkumu napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době jeho vydání (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Neshledal přitom vady, ke kterým by měl povinnost přihlídnout z moci úřední.

K přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí

26. Žalobkyně namítá, že napadené rozhodnutí trpí stejně jako první rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti. Uvádí, že žalovaný v zásadě pouze duplikoval nebo parafrázoval části odůvodnění prvního rozhodnutí, případně do něj převzal některé části výzvy.
27. Žalovaný zamítl žádost žalobkyně z důvodu, že „nesplňuje podmínky dle odstavce č. 4 a následující odstavce Výzvy č. 2“. Žalovaný má za to, že akce žalobkyně mají charakter „muzejních aktivit“, nemají charakter „kulturních akcí“, a neodpovídají „činnosti Performing arts“.
28. Žalovaný konkrétně uvedl, že „Dle uvedeného popisu nenaplňují aktivity žadatele činnosti tzv. Performing arts, ke kterým byl Program podpory určen, a činnost žadatele byla posouzena jako zážitkové akce, animace – cílevědomé oživení nehmotného kulturního dědictví v podobě komunitního happeningu využívající principy divadla. Akce mají především vzdělávací charakter a vztahují se k tradicím a svátkům. Akce nemají charakter kulturních akcí, tak jak jsou definovány Programem podpory: „Kulturní akcí se rozumí realizace kulturní služby veřejnosti za účelem sledování živého uměleckého výkonu.“
29. S tímto hodnocením žalobkyně nesouhlasí. Má za to, že závěry žalovaného nemají oporu ve správním spise, nejsou řádně odůvodněné a jsou nesrozumitelné.

Činnost žalobkyně jako „kulturní akce“

30. Žalobkyně namítá, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí není zřejmé, v čem činnost žalobkyně odporuje pojmu kulturní akce.

31. Kulturní akcí se se podle výzvy „rozumí realizace kulturní služby veřejnosti za účelem sledování živého uměleckého výkonu.“
32. Žalovaný posoudil činnost žalobkyně jako „[...] zážitkové akce, animace – cílevědomé oživení nehmotného kulturního dědictví v podobě komunitního happeningu využívající principy divadla“.
33. Soud se ztotožnil s žalobkyní, že není zřejmé, proč taková činnost odporuje vymezení pojmu *kulturní akce*.
34. Soud konstatuje, že z napadeného rozhodnutí skutečně není zjevné, proč *zážitkové akce, animace – cílevědomé oživení nehmotného kulturního dědictví* nemohou být kulturní akcí. Pokud tato činnost dle žalovaného využívá principy divadla, není bez dalšího zjevné, proč není realizací kulturní služby veřejnosti.
35. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí není zřejmé ani to, jaký význam má tvrzení žalovaného, že „*Akce mají především vzdělávací charakter a vztahují se k tradicím a svátkům*“. Žalovaný nevysvětlil, zda skutečnost, že se akce žalobkyně vztahují k tradicím a svátkům, a že mají vzdělávací charakter, souvisí s naplněním nebo nenaplněním pojmu *kulturní akce*, případně jiné podmínky výzvy.
36. Je možné, že činnost žalobkyně není primárně zaměřena na představení uměleckého výkonu ke sledování publikem, a proto nesplňuje podmínku „sledování živého uměleckého výkonu“. To však žalovaný v napadeném rozhodnutí neuvádí.
37. Soud dal žalobkyni za pravdu i v tom, že z napadeného rozhodnutí není zřejmé ani to, proč žalovaný posoudil činnost žalobkyně právě jako „[...] *zážitkové akce, animace – cílevědomé oživení nehmotného kulturního dědictví v podobě komunitního happeningu využívající principy divadla*“.
38. K hodnocení činnosti žalobkyně žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvádí, že vycházel nejen ze samotné žádosti, ale též z *veřejně dostupných zdrojů, jako jsou webové stránky žalobce*. Otisk webových stránek však není součástí správního spisu. Součástí správního spisu nejsou ani jiné veřejně dostupné zdroje. Pokud žalovaný z takových podkladů vycházel, měl je zahrnout do správního spisu.
39. Soudu proto nezbylo než konstatovat, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.), a že skutková zjištění nemají oporu ve správním spise (§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.). Soudu proto musel napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.
40. Výše uvedené však soudu nebrání vyjádřit se též k ostatním žalobním námitkám.

K pojmu „performing arts“
41. Žalobkyně argumentuje, že žalovaný ani v napadeném rozhodnutí ani v samotné výzvě nevymezuje pojem *performing arts*.
42. Soud konstatuje, že žalovaný pojem *performing arts* skutečně blíže nevymezuje ve výzvě ani v napadeném rozhodnutí. Nedostatky odůvodnění rozhodnutí, které způsobují jeho nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů, přitom nelze zhojit uvedením chybějících náležitostí odůvodnění ve vyjádření k žalobě (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2004, č. j. 3 As 51/2003-58).

43. Žalovaný ve svém vyjádření uvádí, že pojem *performing arts* je v oblasti kultury běžně používaný a zavedený pojem, který zahrnuje umělecké obory, které jsou předváděny živě před publikem, kdy mezi hlavní druhy *performing arts* (nebo také scénického umění) patří divadlo, tanec, hudební vystoupení, cirkusové umění, pantomima apod. Důvod, proč činnost žalobkyně žalovaný za tento typ umění nepovažuje, je skutečnost, že jde o zážitkovou akci, animaci - cílené oživení nehmotného kulturního dědictví v podobě komunitního happeningu využívající principy divadla.
44. Jak již soud uvedl výše, není zjevné, jak žalovaný k tomuto popisu aktivity žalobkyně dospěl.
45. Pokud svůj závěr opřel o podrobnější popis činnosti žalobkyně uveřejněný na jejích webových stránkách (viz vyjádření žalovaného), není jeho závěr soudem přezkoumatelný, neboť kopii těchto webových stránek nezaložil do správního spisu a své úvahy blíže neodůvodnil.

Aktivity muzea perníku

46. Žalobkyně dále brojí proti odůvodnění žalovaného, že „[ž]adatel podal žádost o dotaci na kontinuální činnost a uvedl, že se jedná o aktivity muzea perníku“. Nesouhlasí se závěrem žalovaného, že „[č]innosti, na které požaduje žadatel dotaci nemají charakter kontinuální činnosti v organizování či zajišťování profesionálních akcí z oblasti Performing Arts tak, jak je stanoveno ve výzvě. Žádost je podána na podporu kontinuální činnosti, přesto že ve Výzvě v odstavci 4 je napsáno, že galerie a muzea mohou žádat pouze na organizaci a pořádání jednorázových kulturních akcí“.
47. Název kontinuální činnosti, který žalobkyně uvedla v žádosti, je *Království perníku a Muzeum perníku v perníkové chaloupce (od roku 2004)*. Žalobkyně zdůrazňuje, že název obsahuje dvě části a není zřejmé, proč se žalovaný soustředil pouze na druhou část názvu (muzeum). Žalovaný se navíc podle žalobkyně vůbec nezabýval skutečnou povahou činnosti žalobkyně. Z názvu *Muzeum perníku* nelze bez dalšího dovodit, že se jedná o muzejní činnost. Z žádosti podle žalobkyně nevyplývá, že by žádala o dotaci jako muzeum, kterým není, protože nenaplnuje § 2 odst. 4 zákona č. 122/2000 Sb. o ochraně sbírek muzejní povahy. Žalobkyně není vlastníkem sbírky muzejní povahy; pro žádnou takovou sbírku není zapsána ani v Centrální evidenci sbírek muzejní povahy Ministerstva kultury.
48. K uvedenému žalobnímu bodu žalovaný v rámci svého vyjádření k žalobě nic neuvedl.
49. Podle § 2 odst. 4 zákona č. 122/2000 Sb. je muzeum „[...] instituce, která získává a shromažďuje přírodniny a lidské výtvořiny pro vědecké a studijní účely, zkoumá prostředí, z něhož jsou přírodniny a lidské výtvořiny získávány, z vybraných přírodnin a lidských výtvořin vytváří sbírky, které trvale uchovává, eviduje a odborně zpracovává, umožňuje způsobem zaručujícím rovný přístup všem bez rozdílu jejich využívání a zpřístupňování poskytováním vybraných veřejně prospěšných služeb, přičemž účelem těchto činností není zpravidla dosažení zisku. Galerií je muzeum specializované na sbírky výtvarného umění“.
50. Žalobkyně v žádosti specifikuje kontinuální činnost jako: „Organizování zážitkového programu (divadelního happeningu), ve kterém si každý účastník zvolí divadelní roli (například žebrák, Jeníček nebo Mařenka, kantor, kupec, řemeslník, hrabě s družinou,...) a do kterého se může zapojit dle svých schopností a možností. Zatímco pro malé „Jeníčky a Mařenky“ je připraveno

neobvyklé prožití pohádky „O perníkové chaloupce“, dospělé v těchto rolích zaujme historie a předvedení řemesla v Perníkářské dílně Ježibaby, a také velká výstava mistrovských perníků“.

51. Soud souhlasí s žalobkyní, že tvrzení žalovaného, že „[ž]adatel podal žádost o dotaci na kontinuální činnost a uvedl, že se jedná o aktivity muzea perníku“ je zkreslující. Soud se ztotožňuje s žalobkyní, že z žádosti bez dalšího nevyplývá, že by žádala o dotaci jako muzeum.

K nedůvodným rozdílům v poskytnutí dotace

52. Žalobkyně poukazuje na skutečnost, že spolupracovník žalobkyně A. V., IČO 62059416, získal od žalovaného dotaci 60 000 Kč z programu na projekt „Podpora umělecké činnosti Ježibaby z Perníkové chaloupky“. Tuto dotaci získal právě na činnost, kterou žalobkyně producentsky zajišťuje. Dle žalobkyně jde o porušení zásady předvídatelnosti a legitimního očekávání podle § 2 odst. 4 správního řádu.
53. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že pan A. V. žádal o dotaci jako osoba samostatně výdělečně činná, jak ji definuje bod 4 písm. b) výzvy. Podle žalovaného se proto jedná o skutkově odlišný případ, protože pro osoby samostatně výdělečně činné platí jiná kritéria.
54. K charakteru soudního přezkumu v dotačních věcech se opakovaně vyjádřil Nejvyšší správní soud. Ten uvedl, že do doby vydání rozhodnutí o poskytnutí či neposkytnutí dotace podle § 14 zákona o rozpočtových pravidlech je zde dán prostor pro relativně volnou úvahu státu, co bude či nebude podporovat. I toto uvážení má však své limity. Nejvyšší správní soud zdůraznil, že aplikační praxe poskytovatelů dotace nesmí být diskriminační, excesivní či svévolná.
55. Nejvyšší správní soud konstantně judikuje, že při rozhodování je nutné zohlednit konkrétní okolnosti daného případu a dbát na to, **aby ve skutkově shodných nebo podobných případech nevznikaly nedůvodné rozdíly** (viz např. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 30. 9. 2015, č. j. 9 Ads 83/2014-46, č. 3324/2016 sbírky NSS, a rozsudek NSS ze dne 25. 10. 2018, č. j. 2 Afs 161/2018-40).
56. V projednávané věci je podmínkou pro poskytnutí dotace podle bodu 4 písm. a) i podle bodu 4 písm. b), že žadateli jsou subjekty „[...] organizující, zprostředkovávající či zabezpečující jednotlivé kulturní akce či provozující kontinuální činnost v kultuře“.
57. V případě žalobkyně žalovaný dospěl k závěru, že její aktivity nemají charakter kulturních akcí a nelze je považovat za kontinuální činnost v kultuře. Žalovaný přitom nijak nevysvětlil, proč by tytéž aktivity jednoho z herců (OSVČ v roli ježibaby v rámci programu organizovaného žalobkyní) měly podmínku kulturní akce splnit, když celý program tuto podmínku nesplňuje. Tuto otázku by měl osvětlit v dalším řízení, kdy se bude znovu zabývat otázkou, zda program žalobkyně podmínky výzvy splňuje. Zohlední přitom, zda spolupracovník žalobkyně skutečně žádal dotaci podle bodu 4 písm. b) výzvy č. 2, na nějž odkazuje žalovaný, či podle zcela jiné výzvy, čemuž nasvědčují dokumenty zaslané žalobkyní.
58. Dotace byla dle žalobkyně poskytnuta též společnosti PEKLOČERTOVINA s. r. o., která poskytuje zážitkový program obdobným způsobem za účasti čertů v divadelních rolích. Ohledně námitky týkající se společnosti PEKLOČERTOVINA s. r. o. soud konstatuje, že žalobkyně připojuje pouze odkaz na webové stránky žalovaného, které obsahují odkaz na seznam všech příjemců dotace v rámci celého dotačního programu.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. L.

Z tohoto seznamu však nelze zjistit, na jaké konkrétní činnosti byly dotace poskytnuty. Žalobkyně na podporu svých tvrzení, že činnost její je s činností společnosti PEKLOČERTOVINA s. r. o. srovnatelná, nepřipojuje a nenavrhuje žádné důkazy. Tuto námitku proto soud nemohl shledat důvodnou.

Ke správnosti procesního postupu

59. Žalobkyně dále brojí proti tvrzení žalovaného, že je „*pro splnění podmínek výzvy potřebné doložit, že se jedná (v posuzovaném případě) o žádost na tzv. kontinuální činnost v kultuře*“. Žalobkyně poukazuje na to, že doložila ve své žádosti vše dle podmínek programu. Pokud by tomu tak nebylo, tak měl žalovaný místo zamítnutí žádosti řízení zastavit podle § 14k odst. 1 zákona o rozpočtových pravidlech; proti takovému usnesení by žalobkyně měla možnost se odvolat. Ještě předtím by však měl žalovaný vyzvat k odstranění vad žádosti.
60. Žalovaný ve svém vyjádření uvádí, že k zastavení řízení o poskytnutí dotace lze přistoupit pouze v případech, kdy žádost o dotaci nelze meritorně projednat. Žalovaný ovšem přistoupil věcnému posouzení oprávněnosti žádosti žalobkyně, neboť až po vyhodnocení charakteru činnosti žalobkyně mohl dospět k názoru, zda lze na uvedenou kontinuální činnost v kultuře udělit podporu.
61. Podle § 14j odst. 4 zákona o rozpočtových pravidlech „*Poskytovatel usnesením řízení zastaví v případě, že a) žádost nebyla podána ve lhůtě stanovené výzvou k podání žádosti, b) žadatel neodpovídá okruhu oprávněných žadatelů o dotaci uvedenému ve výzvě k podání žádosti, c) žádost trpí vadami a výzva k podání žádosti nepřipouští možnost jejich odstranění podle § 14k odst. 1, d) žádost je v rozporu s věcným zaměřením výzvy k podání žádosti,*“.
62. Soud uvádí, že pokud žalovaný žádnou vadu žádosti neshledal, nebyl povinen vyzývat k jejímu odstranění, ani řízení zastavovat.
63. Žalobkyně dále uvádí, že neměla možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu.
64. Žalovaný ve vyjádření uvedl, že vydal své rozhodnutí na základě žádosti žalobkyně o poskytnutí dotace, tudíž jediný podklad, ze kterého vycházel, byl vytvořen žalobkyní samotnou. Vyjádření se k podkladům rozhodnutí by tak v postrádalo jakýkoliv smysl, neboť by se žalobkyně vyjadřovala k něčemu, co sama podrobně zná. Žalobkyně zároveň podle žalovaného nespecifikovala, jak nemožnost vyjádřit se k podkladům konkrétně zasáhla do jejich práv.
65. Žalobkyně v replice poukázala na skutečnost, že žalovaný si ve svém vyjádření protiřečí. Na straně 5 uvedl, že „*[...] při hodnocení činnosti žalobce vycházel ze samotného popisu činnosti v žádosti a z veřejně dostupných zdrojů jako jsou webové stránky žalobce*“, zatímco na straně 6 uvedl, že „*[...] vydal své rozhodnutí na základě žádosti žalobce o poskytnutí dotace, tudíž jediný podklad, ze kterého vycházel, byl vytvořen samotným žalobcem*“.
66. K tomu soud uvádí, že pokud žalovaný skutečně vycházel z jiných podkladů, než ze samotné žádosti žalobkyně, a s těmito podklady žalobkyni neseznámil, zasáhl tak do jejích práv podle § 36 odst. 3 správního řádu. Žalobkyně sice své webové stránky jistě zná, pokud by však věděla, že žalovaný hodnotí její činnost podle jejich obsahu, mohla by se vyjádřit například k jejich aktuálnosti či k úplnosti popisu této činnosti. Není tedy pravdou, že by nemožnost seznámit se s podklady rozhodnutí nemohla zasáhnout do práv žalobkyně. Žalovaný proto v dalším řízení seznámí žalobkyni se všemi podklady, z nichž bude při posuzování žádosti žalobkyně vycházet.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. L.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

67. Soud s ohledem na výše uvedené shledal, že žaloba je důvodná, neboť žalovaný zatížil napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti podle § 76 odst. 1 písm. a) a písm. b) s. ř. s. Soud proto výrokem I. tohoto rozsudku napadené rozhodnutí zrušil.
68. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl výrokem II. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. má právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů ten účastník, který měl ve věci úspěch. Tím je v nyní projednávané věci žalobkyně, jejíž náklady tvoří zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč a dále odměna advokáta, který ji v řízení zastupoval, za 3 úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a) a písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátního tarifu), tedy za převzetí právního zastoupení, podání žaloby a za repliku. Všechny právní služby v nyní projednávané věci byly poskytnuté před 1. 1. 2025, proto se uplatní přechodné ustanovení, podle něž za právní služby poskytnuté přede dnem nabytí účinnosti vyhlášky č. 258/2024 Sb. (1. 1. 2025) přísluší advokátovi odměna podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti této vyhlášky.
69. Podle § 7 bodu 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, činí výše odměny za jeden úkon právní služby 3 100 Kč ($3 \times 3\,100 = 9\,300$). Náhrada hotových výdajů pak podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu tvoří 300 Kč za každý úkon ($3 \times 300 = 900$). Náklady žalobkyně na zastoupení advokátem tak činí 10 200 Kč a náklady řízení celkem 13 200 Kč. Žalovaný je povinen nahradit je žalobkyni ve lhůtě 30 dnů k rukám jejího zástupce (§ 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve spojení s § 64 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 28. února 2025

JUDr. Ludmila Sandnerová v. r.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. L.

předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje K. L.